

Sedda ei mõista ükski üllestrukida, mis kuri vastus nüüd ühhe korraga senna rahhulikku maeasse olli tulnud. Tobril ei olnud puid ahju kütta, eggia rahha, leiba osta, ja nüüd se hiru veel süddal talve aegal omma weikest maeast wälja minna, ja naese ning lastega, kep käes, kersjates ümber hulkuda. Külm olli ni lange, et Tobri emmas toas pingi ärralöökus, ja sellega ahju kütis, et agga selgi ööl külm neid ärra ei võttaks. Sest se olli liig hilja metsast kui vi ofsi tua, ja polnud ka loma selle tarvis ollemas ja lummi olli süggaw. Nüüd tulli ühhe lapsel mele wanna Raakhans, sedda nemmad allati otasid koju tulsema. „Oh!“ ütles emma, ta tulleb kül ilmaaegu; meie ei või temmale ühtegi anda. Agga lapsed ütlesid: „meie wöimie jo naabri käest neid rasukesi palluda, mis ta isse ei prugi; küllap need on wägga hästi meie nälgind wöera noffa järrel. Iossa ei laitnud sedda nöör mitte, waid olli sega rahhul, et lapsed sel öhtul kurbal meest uisugguste mõttetega lahhusid. Ni pea kui päät wähhä hakkas koitma, kargasid lapsed maast omma waese asseme pealt üllesse, teggid jäetand akna lahti, et saaksid nähhä, kas Raakhans seal olleks. Ja mis naad arvaid olli ka nenda; sest wanna aus ronk

istus jubba sarrapu otsas maea ees, ja lendas kohhe tippa laua peale, et onma weikest föbru tiiva lehvitudamise ja kraaksumisega tööks terrestada. Agga lapsed töösid römo kissa, ja ärratasid wauvnemaid ülledse, hüdös: „Jubba Hans siin!“ Ka Tobri römuistas selle ülle, „Tulle agga sisse!“ hüdös ta temina wästo, astus akna ette, ja silitas tedda. „Sa leiad kül meie maea luggu hopis teisiti, ja ei nä mitte ennam ni lahtid silmi, kui endisel aegal; agga sinna olled meile siiski nijamima armas, kui muidugi, ja ni laua kui meil endil veel su täis leiba on, pead sinna ka omma jäggu sama. Tulle sisse wanna seltsumees. Sa tulleetad mo mele endisid parremaid päivi. Oh, ei need kül ennam taggasid tulle! Tulle föbrake! Ei tea kas se, kes pääraast meid seie maeasse ellama tulleb, sulle ilmas jälle middagi annab! Ja kes teab, kes meid waesid endid, kui pea nälgas ja ilma armuta peame ümber hulkuma, sõdab, ja meile warju furja ilma eest, ja õ-maea annab. Neid fönni kumides nutsid naene ja lapsed, ja Tobril emasel ollid silmad wet täis. Karen nagu tundis ka nattuke omma perrerahiva ahbastusseest; ta wahsis nende peale, ja näitis nagu olleks ta sedda teadnud, mis neid nenda kuri vaks teeks. Ta